

Justitsministeriet

Dato: 27. januar 2009

Dok.: TKL41020

Sagnr.: 2008-792-0749

Udkast til tale ved besvarelsen den 3. februar 2009 af samrådsspørgsmål F til integrationsministeren og justitsministeren.

Samrådsspørgsmål F til integrationsministeren og justitsministeren:

”Ministrene bedes redegøre for ministeriernes skiftende og divergerende opfattelse af vejledende tidsfrister for hvor længe en dansk statsborger skal have arbejdet i et andet EU-land, for at blive opfattet som vandrende arbejdstager med de rettigheder som deraf følger, herunder hvad der aktuelt er regeringens opfattelse og praksis på området”.

1. Lad mig starte med at sige, at jeg er enig i den redegørelse, som integrationsministeren netop har givet om det rejste spørgsmål.

Som jeg også tidligere har givet udtryk for i forbindelse med besvarelsen af spørgsmål nr. S 356 og 357 fra Astrid Krag (SF) kort før jul, er der fuldstændig enighed mellem Integrationsministeriet og Justitsministeriet om den præcisering af arbejdstagerbegrebet, som nu ligger på Integrationsministeriets hjemmeside. Og jeg vil gerne i dag gentage, at denne præcisering er blevet til i et tæt og godt samarbejde mellem vores to ministerier.

At der så undervejs i processen har været nuancerede opfattelser af, hvordan præciseringen skulle finde sted, er kun helt naturligt. Det afgørende er, at der er enighed mellem Integrationsministeriet og Justitsministeriet om det endelige produkt.

2. I overensstemmelse med EF-Domstolens praksis fremgår det nu udtrykkeligt af Integrationsministeriets hjemmeside – således som integrationsministeren lige har væ-

ret inde på – at det ikke er muligt at opstille en præcis nedre grænse for, hvor meget beskæftigelse, der skal præsteres, for at blive anset for arbejdstager. EF-Domstolen har nemlig gentagne gange fastslået, at enhver person, der udøver faktisk og reel beskæftigelse, bortset fra beskæftigelse af så ringe omfang, at den fremtræder som et rent marginalt supplement, skal anses for arbejdstager. EF-Domstolen har således ikke fastsat nogen bestemt nedre tidsgrænse i forhold til arbejdstagerbegrebet.

Hvis beskæftigelsen på forhånd er aftalt til at have en kort varighed – dvs. hvis der er tale om en tidsbegrænset ansættelseskontrakt – har EF-Domstolen i den såkaldte Franca Ninni-Orasche-dom fra 2003 dog anerkendt, at en tidsbegrænset beskæftigelse på 10 uger var tilstrækkelig til, at der var tale om en arbejdstager i EU-rettens forstand.

En EU-borger, der i henhold til en tidsbegrænset kontrakt faktisk og reelt arbejder 37 timer om ugen i 10 uger, vil efter dommen i Franca Ninni-Orasche altså være arbejdstager i EU-rettens forstand. Dette fremgår da også nu af hjemmesiden, således som integrationsministeren netop har oplyst.

For så vidt angår tidsubgrænsede ansættelser fremgår det ligeledes af hjemmesiden, at en EU-borger, som har en tidsbegrænset ansættelse, men som ophører med arbejdet efter mindre end 10 uger, efter omstændighederne vil kunne opfylde betingelserne for at være arbejdstager i EU-rettens forstand. Om dette er tilfældet, vil bero på en konkret vurdering.

Omvendt vil en person, der i henhold til en tidsubgrænset ansættelse har arbejdet mere end 10 uger, ikke altid opfylde betingelserne for at blive anset for arbejdstager, f.eks. fordi der ikke er tale om et reelt arbejde, men blot

en proforma-arbejdskontrakt. Dette fremgår ligeledes af hjemmesiden.

3. Til sidst vil jeg slutte af med at gentage, at der som sagt er enighed mellem Integrationsministeriet og Justitsministeriet om den præcisering af arbejdstagerbegrebet, som har ligget på Integrationsministeriets hjemmeside, nyidanmark.dk, siden oktober sidste år. Tilsvarende er der enighed om den redegørelse for retsafmålingen af arbejdstagerbegrebet, som Integrationsministeriet afgav til Folketingets Ombudsmand den 2. oktober sidste år. Der er således ingen divergerende opfattelser af arbejdstagerbegrebet mellem Integrationsministeriet og Justitsministeriet.